Майтрея Упанишад
Майтрея Упанишад.
Превод от проф. А. А. Раманатан.
Издадено от Теософското издателство, Ченай.

Ом! Нека моите крайници и реч, Прана, очи, уши, жизненост
и всички сетива растат по сила.
Цялото съществуване е Брахман на Упанишадите.
Нека никога не отричам Брахман, нито Брахман отрича мен.
Нека няма никакво отричане:
Нека поне от мен няма отричане.
Нека добродетелите, провъзгласени в Упанишадите, бъдат в мен,
Който съм отдаден на Атман; нека те пребивават в мен.
Ом! Нека има мир в мен!
Нека има мир в обкръжението ми!
Нека има мир в силите, които действат върху мен!

I-1. Царят, на име Брихадратха, възкачи най-големия си син на трона и смятайки тялото за непостоянно и чувствайки отвращение (от светския живот), отишъл в гората (на покаяние). Там той извършил най-висшия вид покаяние и обърнат към слънцето останал с вдигната ръка. В края на хиляда години богът на слънцето (приел формата на мъдреца Сакаяня) се приближил до мъдреца. Като огън (пламтящ) без дим и изгарящ всичко сякаш със своето сияние, мъдрецът Сакаяня, познаващият Аза, казал на царя: „Стани, стани, избери благодат“. Покланяйки му се, царят казал: „Уважаеми господине, не познавам Атман. Но чуваме, че ти си познавач на истината. Обясни ми това“. „Тази твоя молба е невъзможна на пръв поглед. Не ми задавай този въпрос. О, потомък на Икшваку, избери (изпълнението на) други желания“. Докосвайки с благоговение краката на мъдреца Сакаяня, царят произнесъл следния религиозен текст (Гатха).

I-2. Тогава защо да говорим за други неща? (Има) пресъхване на големи морета, падане на планини, движение на полярната звезда или на дърветата, потапяне на земята и загуба на положение от боговете. В този светски живот, който е от природата на (разграничение между) „той“ и „аз“, каква е ползата от наслаждаването на желанията, тъй като, прибягвайки до тях, се вижда многократното завръщане (към

феноменалния свят)? Затова е редно от ваша страна да ме издигнете. Аз съм като жаба в кладенец в този светски живот. „Уважаеми господине, вие сте моето убежище“. Така (царят каза).

I-3. Уважаеми господине, това тяло е родено единствено от сексуален съюз, лишено е от съзнание и е наистина ад, както е излязло през писоарния път, пълно с кости, намазано с плът и обвито в кожа; то е изцяло изпълнено с изпражнения, урина, вятър, жлъчка, храчки, костен мозък, мазнини, мастни ексудати и много други мръсни неща. Пребивавайки в тяло от този вид, уважаеми господине, ти си моето убежище. Така (умоляваше той).

I-4. Тогава почитаният мъдрец Шакаяня, силно доволен, каза на царя: „Велики царю Брихадратха, ти си виден в семейството на Икшваку, познавач на Атман, този, който е изпълнил добре дълга си и си добре познат с името Марут. Такъв е твоят Аз. Почитаеми господине, кого трябва да опишем?“ И той каза на царя:

I-5. Обектите, като тези, обозначени със звук и допир, очевидно са (източник на) опасност; защото индивидуалното аз (обгърнато в петте елемента) може да не си спомня най-висшата цел, когато е привързано към тях.

I-6. Чрез покаяние човек опознава вродената предразположеност (Сатва); от Сатва човек получава (стабилност на) ума; чрез ума човек осъзнава Атман; чрез осъзнаване на Аза (светският живот е) предотвратен.

I-7. Точно както огънят, когато горивото се изчерпи, се успокоява сам по себе си, така и умът, когато дейността му се изчерпи, става неподвижен в своя източник (т.е. в Аза).

I-8. Когато умът се успокои в своя източник и тръгне по истинския път, резултатите, зависещи от дейностите, са нереални, тъй като обектите на сетивата са объркани (т.е. извършените действия не го засягат, тъй като е без привързаност).

I-9. Умът е това, което съставлява светския живот; той трябва да бъде пречистен. Какъвто е умът, така и нещата изглеждат оцветени от него; това е вечната тайна.

I-10. Чрез чистотата на ума човек унищожава (последствието от) добри и лоши действия. Когато с чист ум човек остава в Аза, той се наслаждава на неизчерпаемо блаженство.

I-11. Ако умът на човек, който е добре привързан към областта на сетивните обекти, бъде обърнат към Брахман, кой няма да бъде освободен от робството?

I-12-14. Човек трябва да почувства присъствието на върховния Господ сред лотоса на сърцето си като зрител на танца на интелекта, като обиталище на върховната любов, като отвъд обхвата на ума и речта, като спасителен кораб, разпръскващ всички тревоги (на потъващите в морето на светския живот), като единствено същността на сияйното Съществуване, като отвъд мисълта, като незаменимо, като неспособно да бъде схванато от (активния) ум, притежаващо необикновени качества, неподвижно,

стабилно и дълбоко, нито светлина, нито тъмнина, свободно от всякакви съмнения и привидности, и е съзнание, състоящо се от крайното блаженство.

I-15. Това, което е вечното, чистото, винаги бдителното, свободно от природата (на заблудите), истинското, финото, върховно могъщото, единственото без втори, океанът на блаженството и трансцендентното, това съм Аз, най-съкровената същност (на всичко); няма съмнение в това.

I-16. Как може опасността (от двойствеността) да ме застигне, прибягвайки до вътрешното блаженство на Аза, презирайки женския гоблин на желанията, гледайки на феноменалния свят като на илюзия и непривързан към него?

I-17. Онези невежи хора, които се придържат към касти и порядки в живота, получават (безполезните) плодове на съответните си действия. Онези, които отхвърлят пътищата на кастата и т.н. и са щастливи с блаженството на Аза, се сливат с Брахман (букв. Пуруши).

I-18. Тялото, състоящо се от различни крайници и спазващо (правилата на) кастите и порядките, има начало и край и е само голяма беда. Освободен от привързаност към децата си и т.н. и тялото, човек трябва да живее в безкрайно върховно щастие.

II-1. Тогава почитаният мъдрец Майтрея отишъл при Кайлас. Приближавайки се до него (Господа), той казал: „Господи, разясни ми тайната на върховната Истина“. Великият бог му казал:

II-2. Казва се, че тялото е храмът; индивидуалният Аз (Джива) е единствено Шива. Човек трябва да отхвърли увехналите цветя под формата на духовно невежество и да се покланя на Бог (с убеждението) „Той и аз сме едно“.

II-3. Истинското знание се състои във виждане на не-различното (във всички); Дълбоката медитация се състои в освобождаване на ума от мислене върху сетивни обекти; къпането е премахване на нечистотата в ума, а прочистването се състои в контролиране на сетивата.

II-4. Той трябва да попива нектара, Брахман, да ходи за милостиня, за да запази тялото си, и като се отдаде на единствения (Брахман), да живее в уединеното място на единство, освободено от дуалност. Така трябва да прекара живота си мъдрият човек; само той ще постигне освобождение.

II-5. Това тяло се ражда и има смърт; то произлиза от нечистите секрети на майката и бащата; то е обиталище на радост и скръб и е нечисто. Къпането под формата на изоставяне на привързаността към него е предписано, когато човек го докосне с идеята, че то принадлежи на него.

II-6. То е изградено от първични течности, подложено на тежки болести, обиталище на греховни действия, преходно и разпръснато с възбудени чувства. Докосвайки това тяло, къпането (както беше споменато по-горе) е предписано.

II-7. То винаги естествено отделя в подходящото време нечисти секрети през деветте отвора (очи, уши и т.н.). Тъй като има нечиста материя, мирише неприятно. Докосването до това тяло води до къпане (както беше казано по-горе).

II-8. Свързва се с майката в нечистота при раждането и се ражда с нечистота, причинена от раждането; тъй като се ражда, свързано със смъртта (с течение на времето) и нечистотата, причинена от раждането, докосването на това тяло води до къпане (както беше казано по-горе).

II-9. Гледането на тялото като „аз“ и мое е намазване с изпражнения и урина вместо с козметика. Така се говори за чисто прочистване (в горните стихове). Почистването (на тялото) с кал и вода се практикува (външното) в света.

II-10. Пречистването, което пречиства ума, се състои в унищожаване на трите вродени склонности (лока-васана, шастра-васана и деха-васана); (истинското) пречистване се нарича измиване с кал и вода под формата на (истинско) знание и безстрастие (Джнана и Вайрагя).

II-11. Чувството за не-двойственост е милостиня (която се консумира), а чувството за дуалност е нещото, негодно за консумация. Приемането на милостиня от просяшкия монах се определя в съответствие с указанията на Гуруто и писанията.

II-12. След като приеме отречение по собствено желание, мъдрецът трябва да се премести от родното си място и да живее далеч, като крадец, освободен от затвора.

II-13. Веднага щом (аскетът) се е отдалечил от сина на егото, брата на богатството, дома на заблудата и съпругата на желанията, той е освободен (от светско робство); няма съмнение в това.

II-14-15. Как да извършвам поклонението в здрач (Сандхя, т.е. няма нужда от него), когато майката на заблудата е (просто) мъртва и се ражда синът на истинското пробуждане, причинявайки двойна нечистота? Как мога да извършвам поклонение в здрач, когато яркото слънце на съзнанието винаги грее в небето на сърцето и никога не залязва или изгрява? (т.е. изобщо няма здрач и следователно няма място за поклонение).

II-16. Убеждението, което произтича от думите на Гуруто, че има само една (реалност) без втора, е единственото уединение (необходимо за медитация), а не манастир, нито вътрешността на гора.

II-17. Има освобождение за тези, които са свободни от съмнения; няма еманципация дори в края на многократните раждания за онези, чиито умове са обзети от съмнения (относно недуалността на Атман). Следователно човек трябва да има вяра.

II-18. Няма (истинско) отричане чрез изоставяне на действието, нито чрез рецитиране на мантрите на Славата (на официалната церемония на отричането). Отричането е обявено за единство на индивидуалното аз (Джива) и универсалното Аз (Атман).

II-19. Този, на когото всички първични желания и т.н. (като например за съпруга, богатство и потомство) изглеждат като повръщано и който е отхвърлил гордостта с тялото си, има право на отричане. II-20.

Мъдрият човек трябва да прегърне отричането само когато в ума му се е появило безстрастие към всички светски неща; в противен случай той е паднал.

II-21. Този, който се отказва от светския живот заради натрупване на богатство (принесено от богати ученици) или заради (осигурено) настаняване и облекло, или заради стабилна позиция (като глава на манастир), е двойно паднал (т.е. той няма нито пълните удоволствия на светския живот, нито освобождение); той не заслужава окончателно блаженство.

II-22. Най-мъдрите се обръщат към съзерцание върху реалността (на Брахман); посредствените размишляват върху писанията; низшите хора мислят за мантрите; най-нисшите са заблудени от (ефикасността) на светите места.

II-23. Глупакът напразно се наслаждава (теоретично) на Брахман, без да го изпитва практически (тъй като аз съм Брахман), подобно на радостта от вкусването на плодове, намерени в клона на дърво, отразени (в езеро).

II-24. Ако мъдрецът не се откаже - вътрешното (убеждение за недуалност в) събирането на милостиня от различни домове, както пчелата събира мед от цветя, бащата под формата на безстрастие, съпругата на вярата и синът на истинското знание, той е освободен.

II-25. Хората, богати на богатство, стари на възраст и подобно на тези, зрели в знанието - всички те са (но) слуги, (не) слуги на учениците на онези, които са зрели в мъдростта.

II-26. Дори учените хора са заблудени от илюзията, създадена от мен, и без да осъзнават мен, Атман, който съм вездесъщ, те само се скитат като крави, за да напълнят окаяния си корем!

II-27. За този, който желае освобождение, поклонението на идоли, направени от камък, метал, скъпоценнни камъни и глина, води само до преживяване на прераждане; следователно мъдрецът трябва да извършва поклонение единствено на сърцето си (т.е. да съзерцава Брахман, заложен в сърцето му, неразличен от Аза). За да предотврати прераждането, той трябва да избягва външното поклонение (на идоли).

II-28. Този, който е пълен отвътре и отвън, е като бъчва, пълна в морето; този, който е празен отвътре и празен отвън, е като бъчва, празна в небето.

II-29. Не се наслаждавайте на обектите (на сетивата), не се превръщайте и в този, който вярва в сетивата. Отхвърляйки всички идеи, станете това, което остава.

II-30. Отхвърляйки (идеите за) виждащия, виждането и видяното, заедно с вътрешните наклонности, нека се обърнете само към Атман, който е първоизточникът на всички явления.

II-31. Това състояние на пребиваване като камък с всички идеи в покой и освободено от състоянията на будност и сън е върховното състояние на Аза (в безтелесно състояние).

Така (завършва напътствието, дадено от бог Шива и втората глава).

III-1. Аз съм Аз, Аз съм другият (върховният), Аз съм Брахман, Аз съм източникът (на всичко), Аз съм и Гуруто на всички светове, Аз съм всички светове, Който Съм.

III-2. Аз съм сам, Аз съм постигнал съвършенство, Аз съм чист, Аз съм върховният, Аз оставам винаги, Аз съм Той, Аз съм вечен, Аз съм чист.

III-3. Аз съм истинското знание (Виджняна), Аз съм специалният, Аз съм Сома, Аз съм всичко. Аз съм благоприятният, Аз съм свободен от скръб, Аз съм съзнанието, Аз съм безпристрастният.

III-4. Аз съм лишен от чест и безчестие, аз съм без качества, аз съм Шива, аз съм свободен от дуалност и недуалност, аз съм свободен от двойките (на противоположностите), аз съм Той.

III-5. Аз съм лишен от битие и небитие, аз съм отвъд речта, аз съм сиянието, аз съм силата на празнотата и не-празнотата и аз съм благоприятното и неблагоприятното (т.е. отвъд двете).

III-6. Аз съм лишен от равното и неравното, вечен, чист, винаги благоприятен; аз съм свободен от всичко и не-всичко, аз съм праведният и винаги оставам.

III-7. Аз съм отвъд числото едно и също така съм отвъд числото две. Аз съм над разграничението между добро и лошо и съм лишен от идеи.

III-8. Аз съм свободен от разграничението на много души, бидейки под формата на чисто блаженство. Аз не съм (съществуващ като цяло), аз не съм друг, аз съм лишен от тяло и т.н., III

-9. Аз съм свободен от понятието за субстрат и това на обекта, лежащ върху него; аз съм лишен от подпора. Аз съм над плен и освобождение, аз съм чистият Брахман, аз съм Той.

III-10. Аз съм лишен от всички неща като ума, аз съм върховният, по-велик от великото. Аз винаги съм във формата на изследване, аз съм свободен от изследване. Аз съм Той.

III-11. Аз съм във формата на буквите „а“ и „у“ и аз съм буквата „м“, която (като Ом) е вечна. Аз съм свободен от медитация и от това да бъдеш медитатор, аз съм отвъд обекта на медитация, аз съм Той.

III-12. Аз съм във формата, която изпълва всичко, притежавайки характеристиките на Съществуване, Съзнание и Блаженство. Аз съм във формата на всички свети места, аз съм върховният Атман, аз съм Шива.

III-13. Аз съм лишен от цел и не-цел и аз съм блаженството 9раса0, което няма угасване. Аз съм отвъд измерваемото, мярката и измерваемото нещо; аз съм Шива.

III-14. Аз не съм светът, аз съм свидетел на всичко и съм лишен от очи и т.н., аз съм необятен, аз съм буден, аз съм спокоен и аз съм Хара (Шива).

III-15. Аз съм лишен от всички сетива и върша всички действия. Аз съм (обект на) удовлетворение на всички Упанишади, винаги съм лесно достъпен (за отдадените).

III-16. Аз съм радост (за отдадените) и скръб (за безгрижните), аз съм приятел на цялата тишина. Аз винаги съм във формата на съзнание и винаги съм във формата на Съществуване и Съзнание.

III-17. Не съм лишен дори от най-малкото, нито съм малък. Аз съм без възела на сърцето (т.е. пристрастие поради обич) и пребивавам сред лотоса на сърцето.

III-18. Аз съм лишен от шестте промени (на раждане и т.н.), Аз съм без шестте обвивки (грубото материално тяло и т.н.); Аз съм свободен от групата от шест (вътрешни) врагове (страсти и т.н.) и Аз съм свидетелят, бидейки върховният Бог.

III-19. Аз съм свободен от пространство и време, аз съм блаженството на главните мъдреци, които не са облечени в дрехи, аз съм отвъд „има“ и „няма“ и съм лишен от всякакво отрицание (т.е. аз съм чисто Съществуване без еквивалент).

III-20. Аз съм във формата на неразрушим етер и съм във вездесъща форма. Аз съм умът (читта), свободен от феноменалния свят, и съм лишен от феноменалния свят.

III-21. Аз съм във формата на всяко сияние, аз съм сиянието на чистото съзнание. Аз съм отвъд трите продължителности (минало, настояще и бъдеще) и съм свободен от страст и т.н.

III-22. Аз съм над тялото и неговия обитател и съм уникален, лишен от качества. Аз съм отвъд освобождението, аз съм освободен и винаги съм лишен от окончателно освобождение.

III-23. Аз съм над истината и неистината, винаги съм нищо друго освен чисто Съществуване. Не съм задължен да ходя на никое място, бидейки свободен от движение и т.н.

III-24. Аз съм винаги уравновесен, аз съм покой, най-великото същество (Пурушоттама); този, който има свой собствен опит по този начин, е без съмнение аз. Този, който чуе това (преживяване) дори веднъж (с върховна вяра), става самият той (т.е. се слива с) Брахман. Така (завършва) Упанишадата.

Ом! Нека моите крайници и реч, Прана, очи, уши, жизненост
и всички сетива растат по сила.
Цялото съществуване е Брахман на Упанишадите.
Нека никога не отричам Брахман, нито Брахман отрича мен.
Нека няма никакво отричане:
Нека поне от мен няма отричане.
Нека добродетелите, провъзгласени в Упанишадите, бъдат в мен,
Който съм отдаден на Атман; нека те пребивават в мен.
Ом! Нека има Мир в мен!
Нека има Мир в обкръжението ми!
Нека има Мир в силите, които действат върху мен!

Тук завършва Майтрейопанишада, включена в Сама-Веда.

Публикувано | Променено на28 юни 2018 г.

Ом

Молитвени химни - Стотри
B
Карнатик Музика Критис
Морални истории
Истории и анекдоти
Нашите уебсайтове
Магазин за духовни науки Celextel
Магазин за електронна музика Celextel
Духовна библиотека Vedanta
Библиотека за шастри Vedanta

„Всяко чакане е безполезно. Да разчитаме на времето за решаване на проблемите си е самозаблуда. Бъдещето, оставено на себе си, просто повтаря миналото. Промяната може да се случи само сега, никога в бъдещето."
„С кристална яснота вижте необходимостта от промяна. Това е всичко."
„Всяко преживяване е илюзорно, ограничено и временно. Не очаквайте нищо от преживяването. Самото осъзнаване не е преживяване, въпреки че може да доведе до ново измерение на преживяванията. И все пак новите преживявания, колкото и интересни да са, не са по-реални от старите. Определено осъзнаването не е ново преживяване. То е откриването на вечния фактор във всяко преживяване. Именно осъзнаването прави преживяването възможно. Точно както във всички цветове светлината е безцветният фактор, така и във всяко преживяване присъства осъзнаването, но то не е преживяване."
„Осъзнаването е винаги там. Не е необходимо да се осъзнава. Отворете капака на ума и той ще бъде залят от светлина."
Шри Нисаргадата Махарадж
Аз Съм Това

Търсени думи

Отказ от отговорност: Celextel създаде тази Веданта духовна библиотека с благородното намерение да направи тези индийски духовни съкровища достъпни за всички. Celextel полага абсолютна грижа за поддръжката на този уебсайт и Celextel не носи отговорност за каквито и да било грешки или неточности. Тези онлайн книги са само с информационна цел и не трябва да се тълкуват като предоставяне на професионални съвети по какъвто и да е начин. Читателите трябва да упражняват собствена преценка и да се позовават на оригиналния източник за всички практически цели.
Разпространението, публикува